

sobilé poškoditi soutěžitele spočívá ve zjištěném jednání žalovaného, který obcházel zákazníky a hleděl je získati bez ohledu na to, že již byli jednali s jinými podnikateli, a při tom že nabízel všeobecně značné slevy proti konkurenci, aniž znal její kalkulaci, a že tak činil s rozmyslem a plánovitě. Takové jednání nelze ospravedlniti ani úvahami hospodářskými, jež žalovaný rozvádí v dovolání, a nebylo by lze je schvalovati ani, kdyby nebylo došlo k prohlášení společenstva, k němuž poukazuje odvolací soud.

Čís. 13545.

K odevzdání (nákladního) automobilu se vyžaduje jeho hmotné odevzdání.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 1874/32.)

Žalobu o uznání přednostního smluvního zástavního práva k nákladnímu automobilu oba nižší soudy zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Podle § 451 obč. zák. je třeba ke zřízení práva zástavního na movitostech, dopouštějících skutečné odevzdání podobně jako při tradici do vlastnictví (§ 426 obč. zák.) skutečného odevzdání z ruky do ruky. Nepostačí odevzdání znamením, z nichž každý seznati může, že věc byla zastavena. Jde o automobil, tedy o věc, jejíž odevzdání z ruky do ruky je možné, a nepostačí tedy ke zřízení práva zástavního odevzdání znamením, připevněním písemné oznámky na automobil, že onen automobil, patřící prý žalovanému, byl dán žalobkyni do zástavy dne 23. května 1930 pro její pohledávku 15.000 Kč. Bylo by tedy bývalo nutné, by žalobkyni automobil byl fakticky odevzdán a žalobkyně jej skutečně převzala, aby podle § 452 obč. zák. touto skutečnou tradicí (§ 426 obč. zák.) na něm nabyla práva zástavního. Žalující strana však vznik tvrzeného práva zástavního nikde o skutečné odevzdání zástavy z ruky do ruky neopírá ani nic takového netvrdí, tím méně dokazuje opírajíc vznik zástavního práva jen o odevzdání připevněním oznámky na automobilu. Nenabyla tedy onou nepřípustnou tradicí (oznámkou na autě) žalující strana zástavního práva k němu a jest její žaloba přivádějící k platnosti toto její domnělé právo zástavní ve smyslu § 258 ex. ř., které ve skutečnosti neexistuje, neodůvodněná.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Správně usoudil odvolací soud, že podle § 451 obč. zák. je třeba ke zřízení práva zástavního na věcech movitých, které připouštějí hmotné odevzdání z ruky do ruky, jako při převodu vlastnictví (§ 426 obč. zák.) skutečného hmotného odevzdání z ruky do ruky a že tu nepostačí odevzdání znamením, z nichž každý se může o zastavení lehce dovědět (§ 427 obč. zák.). Nákladní automobil, o který tu jde, nelze však zařaditi do žádného z druhů věcí v § 427 obč. zák. uvedených. Jest věcí jednotlivou, jejíž hmotné odevzdání jest možné. Vždyť právě automobil jest svým silostrojem zařízen tak, aby z místa na místo mohl býti dopravován, jest tudíž u automobilu hmotné odevzdání možné a k nabytí

práva zástavního nutné (§ 451 obč. zák. — viz rozh. čís. 4613 sb. n. s.). Poněvadž žalobkyni sporný automobil nebyl hmotně odevzdán a žalobkyně ho skutečně nepřevzala (§§ 451 a 426 obč. z.), nenabyla k němu zástavního práva, neboť jiný způsob než hmotné odevzdání při věci hmotné odevzdání připouštějící ke zřízení práva zástavního nestačí.

Čís. 13546.

Ručení za škodu provozem silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Odebere-li si vlastník auta spravené auto sám v dílně, nebo ustanoví-li osobu, která má obstarati dodání auta, neděje se dodávací jízda v provozu a na účet a na nebezpečí zhotovitele díla, nýbrž vlastníka auta. Není třeba, aby určená osoba měla úmysl převzít dopravu jménem vlastníka a by věděla, že jí doprava auta byla svěřena z příkazu vlastníka.

Plné vyvinění řidiče (podnikatele jízdy) nelze spatřovati v tom, že řidič nejel větší rychlostí než 6 km, vyžadoval-li stav na křižovatce toho, aby řidič volil takovou rychlost, aby byl pánem rychlosti a neohrožoval bezpečnost osob a majetku.

• (Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 1920/32.)

Nezletilá žalobkyně byla zasažena autem, náležejícím Marii B-ové a řízeným Františkem S-em. Žalobní nárok proti Marii B-ové na náhradu škody uznal procesní soud prvního stupně z polovice důvodem po právu. Odvolací soud neuznal žalobní nárok důvodem po právu. **Důvody:** Silostroj byl dán žalovanou firmě W. do opravy. Tato firma dala po skončené opravě silostroj dovézt k žalované svým zaměstnancem Františkem S-em. Tento jednal z příkazu své zaměstnavatelky, dovážející silostroj jako řidič k žalované. Na této cestě přihodila se škodná událost. Tehdy nebyl silostroj ještě odevzdán žalované, byl ještě v moci jmenované firmy, nikoli v moci žalované. Onu firmu jest považovati za podnikatelku provozu od okamžiku, kdy silostroj převzala do opravy, až do okamžiku, kdy silostroj žalované předala. Ona firma ručí tudíž na místě žalované za nehodu, o níž jde, neboť jí byl v době nehody silostroj ještě ponechán k provozu na vlastní účet a nebezpečí (§ 1 odst. (3) zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. z.). Významu nemá, že žalovaná žádala na jmenované firmě, by opravený silostroj za účelem odevzdání přivezla k žalované. Jmenovaná firma, jednající podle příkazu svého zákazníka, převzala povinnost, aby příkaz ten řádně splnila, a ručí též za všechnu škodu způsobenou při provedení onoho příkazu. Soud odvolací má mimo to za to, že úsudek soudu stolice první, že rychlost jízdy překročující 6 km za hodinu byla příčinou škodné události, nelze uvést v soulad s ostatními zjištěnými skutečnostmi. Jisto jest, že žalobkyně vkročila s chodníku do jízdní dráhy, když silostroj vzdálen byl 2 m od místa nehody. Z výpovědí svědků jest patrné, že silostroj k místu nehody jel s kopce a že ihned při nárazu na žalobkyni byl zastaven. Při rychlosti 6 km za hodinu urazí silostroj 2 m v 1.2 vteřiny, též než řidič postřehne překvapující překážku a vystihne, jaké opatření má učiniti